

**De Ortv Et Progressv Ac Viris Illvstribvs Ordinis
Gloriosissimæ Dei Genitricis, semper Virginis Mariæ de
monte Carmelo**

Trithemius, Johannes

Coloniae Agrippinae, 1643

Cap. V. Religionem Carmeliticam non traxisse originem ex Regulis longe posterioribus Basilij, Augustini, aut Benedicti, sed ab ipso Elia, eandemq[ue] perseuerare in hodiernum diernum diem, luculentis ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64495](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64495)

in his locis habitabant viri Religiosi, Filij Prophetarum, ELIÆ discipuli, quos ipse visitans &c.

CAPVT IV.

Monachalis vita Institutum olim non indignisse speciali approbatione summi Pontificis.

Hier. Rō.

Quartò, obijcit *cap. 8.* Hieronymus Romanus in monte Carmelo non fuisse Religiosos aliquos Ordinis Carmelitarum, sed solitarios quosdam, qui nulla ratione Monachi erant, cum non viuerent sub disciplina alicuius Religionis approbatæ: hoc sanè puerile cauillum est, cum constet, institutum Monasticum ante Concilium Lateranense non indignisse speciali summi Pontificis approbatione, sed suffecisse illam, qua ipsi Pontifices, atque Sacra Concilia monachismum approbant. Hinc nemo facile ostenderit, ante *Innocentium III.* institutum sancti *Antonij, Basilij, Hieronymi, Benedicti*, atque aliorum antiquorum ab vilo Pontifice specialem obtinuisse approbationem; At verò cum quidam, amantes quæ sua sunt, & non quæ IESV Christi, hac indulgentia abuterentur, prouidentibus dicto *Innocentio cap. finali de religiosis domibus*, & *Gregorio X. cap. vnico de religiosis domibus*, in 6. cœpit esse necessarium, quod antea erit liberum,

Innocent.
cap. fin.Gregor. X.
c. vnico.
de relig.
domibus.

CAPVT V.

Religionem Carmeliticam non traxisse originem ex Regulis longe posterioribus, Basilij, Augustini, aut Benedicti, sed ab ipso ELIA ac perseverare in hodiernum diem, luculentis auctoritatis probatur.

Hier. Rō.

Quintò, deinde idem Hieronymus Romanus *libr. 6.* quem vocat de *Republ. cap. 10.* atque Religionem Carmelitarum non habuisse

primordia ab *Elia*, & eius successoribus in monte Carmelo, sed anno 796. tempore Papæ Leonis III. accepisse quandam regulam ex approbatis ab Ecclesia, Basilij scilicet, Augustini, aut Benedicti: capit. vero & supracitato, sui defensorij ad magis expugnandam antiquitatem huius sacræ Religionis, subiungit in nullo Concilio eorum, quæ in Græcia celebrata fuere, mentionem aliquam fieri Carmelitarum cum alioquin non semel mentio fiat monachorum Syriæ, Hierosolymæ, & Græciæ; sed & in hoc etiam, sicut in reliquis mendacissimè loquitur: nam præter quam quòd argumentum ab authoritate negatiua nullius roboris est, certe in Concilio Constantinopolitano varij Prælati huius Ordinis conuenerunt, quorum in eadem Synodo fit mentio, & nominatim Prioris Montis Carmeli, vnde in subscriptionibus illorum Patrum specialiter habentur hæc duæ: prima: THEOTISTVS Dei *Theosist.* misericordia presbyter, & Prior monasterij sancta, & gloriosa Dei genitricis semper Virginis MARIÆ. Constat autem tunc in Palæstina, nullum templum sacrum fuisse, nisi B. Virgini de Monte Carmelo; vnde in secunda subscriptione hæc verba habentur: SYLLAS Dei misericordia presbyter, & Prior monasterij ELIÆ.

Cæterum, vt clarius innotescat delirium huius hominis, & omnium, qui eius sententiæ adhærent, apertissimè commonstrabo institutam ab *Elia* Religionem, vsque ad nostra tempora perdurare sub tutela B. MARIÆ Virginis de monte Carmelo, quam Ordo Carmelitarum, qui nunc mirificè viget in Ecclesia, profitetur: id in primis probat testimonium D. Cyrilli Ordinis Carmelitarum viri sanctissimi, qui in libro de peculiaribus gestis Ordinis Carmelitarum cap. 7. & 8. & in epist. ad Eusebium, Eremitarum montis Neroi Priorem, ex professo hoc docet inquit: Illo itaque tempore quamuis pauci, veruntamen probatissimi Monachi vestre Religionis,

ligionis, dimissis mansionibus, quas habebant in urbibus, & villis, hunc Carmelum montem non deserentes, iugiter in eo, & quibusdam alijs Eremis terræ sanctæ permanserunt sub disciplina monastica vitæ Eremiticæ per Eliam Prophetam instituta.

Trith.
Abb.

Secundo adest testimonium Abbatis Trithemij in hoc genere argumenti diligentissimi historiographi: hic enim de laudibus Carmelitarum, cap. 2. hæc scribit: *Consentit ergo nomen loci, ut Elias sit Fundator Ordinis Carmelitici. Vnde non sunt vituperandi fratres huius sacratæ Religionis, quod ELIAM, & Filios Prophetarum sui Ordinis fundatores, &*

Idem Trith.

Principes assueverunt. Idem etiam Trithemius cap. 3. inquit: Isti sunt viri fortes atque prudentes, qui Monastica conversationis fundamenta iecerunt, qui post ELIAM, montem Carmelum inhabitantes, se habitu, & conversatione Deo dignos exhibuerunt, ab his Ordo Carmelitarum initium sumpsit, & vocabulum: ipsi enim Ordinis Carmelitici conversationem legis tempore seruauerunt, à quibus nostri Carmelita sub gratia, & nomen acceperunt, & Ordinem.

Idem.

Idem similiter Trithemius de laudibus Carmelitarum cap. 2. ait: *A tempore siquidem Eliæ, & Elisæi Prophetarum Dei, vsque ad Christi Natiuitatem, plures montem Carmelum amore solitudinis incoluerunt, sicut ex veterum historijs aperte demonstratur. Nam post passionem Domini, prædicantibus fidem Apostolis, inter multos, qui tunc conuertebantur, etiam Carmeli montis Eremitæ conuersi sunt, qui deinde crescente numero fidelium, in Carmeli montis latere, in honorem Dei genitricis, & Virginis MARIÆ, capellam extruxerunt. Vnde & vocabulum loci, & Religionis recipere meruerunt. Nec mireris, si Monachos etiam ante Christi Natiuitatem, in Israel fuisse dixerim, qui montem Carmelum, & desertæ solitudinis inhabitauerunt, &c.*

Ioseph.

Antioch.

Tertiò, extat testimonium Iosephi Antiocheni in speculo perfectæ militiæ Ecclesiæ primitiuarum cap. 12.

cap. 12. vbi inquit; *Perfectorum militum Christi*, id est, *Apostolorum*, *coadiutores surrexerunt strenuissimi viri solitarij, contemplationiq; dediti, sanctorum Prophetarum Elia, & Elisæi imitatores, qui de monte Carmelo descendentes per Galilæam, Samariam, & Palestinam, fidem Christi constantissimè sparserunt: quique in Virginis MARIÆ honorem in Carmeli montis decliuo oratorium fabricantes, Saluatoris Matri, specialissimè seruiuerunt.*

Quartò, produco testimonium Erardi Carthusiensi, qui in fasciculo temporum, in descriptione Carthus. anni 1294. sic ait: *Nobilissima ciuitas Aconensis à Saracenis destruitur, ac demum Deipara Virg. MARIÆ in Carmelo monasterium, ad quatuor milliaria ciuitati vicinum, ab eis igne crematur, fratribus in eo degentibus, perfidorum gladijs trucidatis. Et tunc (proh dolor!) Ordo Carmelitarum mellisuum locum ex toto perdidit, in quo ab Elia, & Elisæi Prophetarum tempore duobus millibus, ducentis & viginti vno annis perstiterant. Idem anno 4300. à creatione Idem. Mundi ante Christi ortum annis 923, sic ait: ELIAS Propheta, Auriga Israel, & origo Religionis Carmelitana, Elisæo viuente rapitur. Idem circa annum Domini 450. ita loquutus est: ELISÆI Propheta, Carmelitana Religionis primi post Eliam Patris, & patre (Sigiberto Genimblacense teste,) ossa transfere- Sigibert. runtur de Samaria in Palestinam.*

Quintò accedit Thomæ Waldensis testimonium, Thom. cuius autoritas, & doctrina apud Catholicos viros Wald. laudatur, & ab hæreticis valde timetur: hic scribens aduersus suæ ætatis fidei oppugnatores, præcipuè aduersus Wicleph, de sacramentalibus, titul. 9. cap. 89. latè ostendit Carmelitas ab Elia, & Elisæo institutos, à quibus monasticam professionem emanasse, probat; atque aded eandem esse hanc Religionem Carmelitarum cum illa, quæ incepit in monte Carmelo ab Elia.

Sextò, extant litteræ Episcoporum terræ sanctæ,

- Littera Episc. terra sancte.* Illustrissimi Roderici Nichosientis Archiepiscopi, Gregorij Episcopi Ebronensis, venerab. Patris Domini Patriarchæ Hierosolymitani Vicarij, Guilielmi Tyberiadensis Episcopi, ad Papam Bonifacium VIII. ex Accone, anno Domini 1282. die 23. Mensis Septembris datæ: similiter Fratris Nicolai Lorgini Magistri domus hospitalis S. Ioannis Hierosolymitani, & Guilielmi de bello loco Magistri militum templi ad eundem Pontificem anno Domini 1283. 12. Mensis Iulij, quibus ex certa scientia declarant: Ordinem Carmelitarum in terra sancta, siue Palæstina extitisse, à tempore cuius non extat memoria, vt latius videre est apud Thomam Waldens. tom. 3. titul. 9. cap. 89. de sacramentalibus, vbi istius Ordinis Fundatorem, & Patriarcham esse sanctum Prophetam Eliam, aduersus obtrectatores præcipuè Wicleph defendit. Præter hæc iam olim anno Domini 1374. indict. 13. Pontificat. Gregorij XI. Ioanne de Donneluico celeberrimæ olim vniuersitatis Cantabrigiensis Cancellario, & præsentibus aliorum Ordinum Doctoribus, Rogero de Falestey Ordinis Eremitarum S. Augustini, Ioanne Barnebach Ordinis fratrum Minorum, & alijs multis artium, Iuris, & sacræ Theologiæ Magistris, ac Doctoribus, prout in litteris eiusdem Cancellarij, atque Notarij, publico instrumento ea de re confecto, latius continetur; celebre decretum editum fuit in fauorem huius veritatis: cum enim tempore Greg. XI. Ordinis Aduersarij, eius antiquitati detraherent, irridereque Carmelitas veros Eliæ successores appellari, visis ac examinatis eorum aduersariorumq; rationibus, academia vniuersa decreuit Carmelitas, non solum Eliæ, & Elisei imitatores, sed potius veros, ac legitimos successores eius fore appellandos; & quamuis academia decretum Gregorius XI. confirmauerit, impijssimus tamen hæreticus Wicleph aduersariorum factionem denuo excitauit, & contra Carmelitanum Ordinem,

nem,

nem, eiusque antiquitatem inuehi cœpit, sed contra illum eius verba referens insurrexit Waldensis *Waldens.*
 in lib. de sacramentalibus, *titul. 9. cap. 89.* probans Carmelitici Ordinis antiquitatem, hereditariamque ab *Elia* successionem, cuius opera postea fuerunt a probata à *Martino V.* qui ex decreto Cardinalium in Bulla, quæ incipit: *Placuit nobis*, illa confirmauit.

Mart. V.

Septimò, accedit Richardus Armachanus Archiepiscopus Hibernus, qui in quodam sermone, habito in festo conceptionis B. *MARIÆ*, Avinionis coram conclauis Cardinalium, cuius initium est: *Aue MARIA*, præmissis alijs, sic inquit: *Quoniam, ut dicunt fide digna historia, à tempore Eliæ, & Eliæ prophetarum, qui sæpius morabantur in Carmelo, iuxta ciuitatem Domina nostra Nazareth, ad tria milliaria, secretius solebant homines inhabitare deuoti vsque ad tempora Saluatoris, & tunc Eremitæ, scilicet Carmelitæ, prædicantibus Apostolis, in fide solidati, in latere vno montis ipsius Ecclesiam primo construxerunt, in honorem B. MARIÆ Virginis illo in loco, in quo didicerant, ipsam cum alijs sodalibus virginibus in vita sua sæpius moram traxisse, & ob hoc nimirum inter alios Religiosos Domina nostra, sunt adscripti, ut vocarentur Fratres B. MARIÆ de monte Carmelo, qui insuper in principio nascentis Ecclesie, in partibus illis prædicando Euangelium, solidissimè laborarunt. Igitur gaudet præ cæteris Ordinibus, antiquitatis honore.* Hactenus ille. Hoc testimonium iisdem verbis refert Magister Horubius Anglicus, & Paleonydor, *cap. 1. primi libri, Waldensis de sacramentalibus titul. 9. cap. 8.* & Nauarrus de *horis Canon. cap. 21. num. 27.* Illud verò in hoc Armachani testimonio notatione dignum est illum non ex suo Marte, ut de tanto viro credi debet, aut ex apocriphis, minusque veris historijs, sed ex fide dignis id sumpsisse.

*Richard. Armach.**Horubius
Magister
Anglicus.
Paleonyd.
Waldens.
Nauarr.*

Octauò, Clithoueus Theologus insignis in ser- *Clithoue.*
 mone

mone habito in comitijs Prouincialibus Carmelitarum, qui habetur inter conciones Sanctorum, ab iplo editas, paulò post initium ita ait: *Animaduertere non est indignum, Carmelitani Ordinis exordium, ob tria præcipuè excellentiam quandam habere. Primò, quia ante institutionem præcognitum est diuino nutu, & reuelatum: memoria enim proditum est, vt scholastica refert historia, Eliam Thesbytem de tribu Aaron progenitum, primum Religionis huius fuisse authorem, & infra: At hi, qui primam Carmelitano Ordini præstiterunt originem, vt Elias, & Elisæus, ex Iudæis nati sunt, qui verò cæteris Religiosis iecerunt fundamenta, ex gentibus progeniti sunt; Constat itaque antiquiorem Carmelitana Religionis, quàm aliorum Ordinum esse originem, & ratione exordij, cæteris præstare. Hæc Clithoueus.*

Philip.

Hieropol.

Nonò id confirmat Philippus Hieropolitanus Abbas apud Paleonydorum *lib. 1. c. 1.* vbi de antiquitate Ordinis Carmelitani his verbis differit: *O Carmelitarum Religio, quàm magna facta es in domo Domini: Nunquid olim à modico fonte Eliæ Dei Prophetæ principium habuisti? & ecce nunc in magnum fluuium creuisti: tu olim plantata in eremo, nunc facta es ciuitas plena populo; tu Fundatorem habes adhuc in Paradiso viuentem, & gloriosam Virginem MARIAM Reginam Cæli, Dominam mundi in patronam singularem: sicut enim de te olim præcesserunt Patriarchæ, & Prophetæ, sic nunc de te procedunt Sacerdotes, & Leuitæ, Doctores, & Euangelistæ, qui Patres & Patroni omnium Religiosorum facti sunt. Hæc ille.*

Genebrar. testimon.

Decimò, testimonium affero Genebrardi nostri temporis diligentissimi Historiographi, qui, vt doceat Carmelitas ab *Eliæ* Prophetæ initium sumpsisse, reiicit Polydori sententiam, qui *Aymerici* tempore censebat, Ordinem hunc incepisse, verba Genebrardi referam: *Ordo Carmelitarum, (qui tunc variegata clamye induebatur,) initium habuit*
in de.

in desertis Syria, Aymerici Antiocheni Antistitis opera, (vt refert Polydorus Vergilius lib. 7. de inuent. rerum c. 3.) sed eorum origo altius repetenda est: nempe à Prophetis Elia, & Elisæo, qui Carmelum montem terra sancta primi consecrarunt, & discipulos ibi reliquerunt, quos Scriptura Filios Prophetarum appellat: in Europam postea eum adduxit Albert. Patriarcha Hierosolymitanus, Primi sunt Mendicantium. Haftenus ille. Cuius viri quanta sit in conscribendis historijs authoritas, apud omnes præcipuè viros doctos, ita notum est, vt eius testimonio securè possimus acquiescere.

Ne autem in recensendis Doctorem testimonijs prolixior videar, quam par est, contentus ero Doctorem nomina solum indicare. Hi sunt; S. Petrus Thomasius, B. Ioannes Soreth, Michael, & Gerardus de Bononia. Ioannes de Baccone, Tho. Beauxamis, de Carmelitis agentes. Rodulph. in ferm. de concept. B. Virg. quem habuit in conuentu Auenionensi coram venerabili cœtu S. R. E. Cardinalium, Wernerus Rouelinck Carthus. in fasciculo temporum, qui extat inter antiquitates Germaniæ, Carol. Fernandus, & Ioan. Trithem. vterque distincto libr. de laud. Carmelitarum, Gulielmus Eysengreinersis centuria 1. tract. de cœlibatu, & Monachis, Abbas Vercellensis in comment. suo ad 7. cap. Cant. Cantorum, Philippus Abbas Hieropolit. ad illa verba Ioan. 1. Miserunt Iudæi, Ferdinandus de Castillo histor. suæ Dominicanæ part. 1. libr. 2. cap. 65. Ioan. 1. Indocus Badius in Parthen. 1. libr. 2. Mantuani, Cliethoueus in orat. ad Carmelitas adducens suffragatores Iosephum Antiochenum, Ioannem Hierosolymitanum, & historiam scholasticam, Gulielmus Badius Postellus lib. de vniuersitate titul. de Syria, Ioannes Molanus in Martyrologio, partim ad diem 17. Iunij, vocans Eliam Carmelitanum Patriarcham, partim ad diem 17. Octobr. adscribens Eutyrium, qui tertio Christi sæculo, aut (vt alij distingunt) quarto,

S. Petrus
Thomas.
B. Ioan.
Soreth.
Michael,
& Gerard.
de Bonon.
Ioan. de
Baccone.
Tho. Beauxamis.
Richard.
Rodulph.
Wernerus
Rouelinck
Carthus.
Carol.
Fernand.
Ioan. Trith.
Gulielm.
Eysengrei.
Abb. Verc.
Phil. Abb.
Hierop.
Ioan. 1.
Ferdinad.
de Castillo.
Iudocus
Badius.
Iudocus
Cliethou.
Gulielm.
Postellus.
Ioan. molan.

quarto,

quarto, floruit magnæ sanctitatis virum Ordini
Paul. Morigia Ord. Carmelitano, similiter ad 12. Ianuarij, *Ioannem*
Iesuat. Hierosolymitanum, *Paulus Morigia* Ordinis Ie-
Ioã. Bonif. suatorum de origine Religionum cap. 30. *Ioannes*
Baptist. *Bonifacius* historię virginalis lib. 2. cap. 1. *Baptista*
Gla. Ord. à à *Glano* Ordinis sancti Augustini in historia Ponti-
S. August. ficali in vita *Desusdedit*, huius nominis primi, ad an-
Ioã. Bapt. num 615. & in *Honorio III.* ad annum 1216. *Ioannes*
Cöfertius *Baptista Confertius* Florentinus in summiario pri-
Florentin. uilegiorum Fratrum Mendicantium, & alij inu-
 meri.

Vndecimò : eandem veritatem constabiliunt
Sixt. IV. Summorum Pontificum oracula. Etenim *Sixtus IV.*
 in bulla, quæ incipit: *Dum attenta meditatione pen-*
samus. Data Romæ anno 1477. sic ait: (*Ordinem*
ipsum, ac illius personas, sub Sedis Apostolica, & Ec-
clesia Romana protectione immediatè existentes, &
inter ceteros Regularium Ordinum professores in fir-
mamento Catholica fidei militantes, tanquam Reli-
gionis speculum, & exemplar, speciali charitate ful-
gentes, sanctorumq; Prophetarum ELIÆ, ELISÆI, &
aliorum sanctorum PATRVM, qui montem sanctum
CARMELI iuxta Elia fontem inhabitauerunt, succes-
sionem hereditariam tenentes: fructus quoque &c.)
Ioã. XXII. Haftenus *Sixtus IV.* ferè idem repetunt *Ioan-*
Iulius III. *nes XXII. Iulius III. Pius V. Gregor. XIII. Sixtus V.*
Pius V. Pontifices Maximi, qui in Bullis, Ordini Carmeli-
Greg. XIII tano concessis, eodem ferè verborum tenore vtun-
Sixtus V. tur, imò & nouissimè *Clemens VIII.* in Bulla, quæ
Clë. VIII. nouæ Discalceatorum Reformationis constitutio-
 nes confirmavit, successionem hanc hæreditariam
 ab *Elia* Propheta eos habere declaravit, vt videre
 est in initio illarum Constitutionum; quamuis au-
 tem prædictorum Pontificum testimonia non id
 tradant, tanquam tem fide diuina credendam; intra
 limites tamen humani testimonij nullum maius
 aut firmitus proferri potest, quam tot Summorum
 Pontificum testificatio.

Duode-

Duodecimò, insignis Poëtæ Mantuani testimonium in Æglogis appono; præclara ille hæc cecinit carmina, quibus specialia, ac varia Carmelitici Ordinis præconia complexus est.

Bembe genus nostrum, generisque exordia dicam,
Venimus Assyrijs (vt Candidus inquit) ab oris.
Est pater ELIAS nobis, qui sustulit armis
Pastorum genus omne malum, qui traxit Olympo
Flammigeros ignes, qui ascendit in æthera curru
Pastores alij, quotquot per rura vagantur
Omnia, sunt riui nostris à fontibus orti,
Nos dedimus leges, pascendi ostendimus artem:
Nos radix, alij rami, sed nos quoque rami
A veteri radice patrum, iam ætate caduci,
Tradidit Elias certam pastoribus artem, &c.

Idem auctor lib. 3, Parthen. Marian. hæc subdit:
Mons Patrum pietate sacer, lateque priorum
Inclutus hospitio vatuum: nam dicitur illinc
Discipulo ambustam iaciens ex aëre vestem,
Elias ardenti cœlum petiisse volatu.
Illinc perpetuis, ceu missi è fontibus amnes
Religio, & sacri fluxit reuerentia cultus.
Quicquid habent alij montes pietatis ab isto
Ducitur: hæc vna plures è vite racemi
Diffusi late terras, atque æquora complent.
Hinc Carthusiacis æterna silentia claustris,
Hinc varias Benedictus oues collegit: ab isto
Canabe nodosa tunicas arcere fluentes
Lignipedes didicere viri, quique arua colebant,
Inuia, & assiduo terras ardore calentes:
Et quos Cyriacus de littore vexit Ibero,
Hinc orti, sanctum & summo genus æthere dignum,
Hinc nostri venere PATRES, habitacula montis
Culmen adhuc seruat, toto apparentia ponto,
Qua nostri posuere Atani, modo possidet hostis
Barbarus, expulsa solem petiere cadentem
Arctosque domos, & gentis Regna latina
Reliquia antiqui Generis, VATVMque propago.

Acce =

*Ioan. Iu-
stinianus.
Daniel
Propheta
apparet
Carmeli-
tico indn-
tus ha-
bitu.*

Accedit quod *Ioan. Iustinianus* Ordinis Prædicatorum ex Chronicis Tolosanis, refert cuidam Episcopo Carmelitano dubitanti, an liceret celebrare festum cuiusdam honestæ fœminæ, nomine Susanna, apparuit ei *Daniel* Propheta, qui certum illum reddidit de Susannæ sanctitate; postea vero Episcopus interrogavit ipsum *Danielem*, qua ratione appareat Carmelitico habitu indutus, & ille respondit hæc verba: *Omnes ferè Propheta huius Religionis, filij fuimus à tempore Samuelis.*

D. Hiero.

Ultimò idipsum ostendo ex varijs rationibus, quas nemo absque temeritate inficiari poterit. Etenim, ut refert *D. Hieronymus* in epistola ad Paulinum: *Habet unumquodq; propositum, siue institutum Principes suos.* id quod præter exempla, quibus idem confirmat, satis utique omnibus exploratum est, nullam esse Religionem, quæ non recognoscat aliquem auctorem, à quo primordia sua acceperit: *Carthusiensis S. Brunonem, Benedictina S. Benedictum, Dominicana, & Franciscana Patriarchas suos Dominicum & Franciscum recognoscit.* At vniuersa Religio Carmelitarum semper venerata est *Eliam*, tanquam primum suum institutorem, nec aliquem alium primum Patronum vnquam coluit, quam *Eliam*, pœneq; innumeri Auctores tam vetusti, quam recentiores, nec non Summi Pontifices in suis Apostolicis Bullis id ingenuè profitentur & acceptant: ergo nemo, nisi cum ratione ipsa pugnare velit, id negare poterit.

Rursum antiquus mos inoleuit, sæpè Religiones appellationem desumere à loco, in quo ortum habuere, & in quo earum institutum primitus fuit obseruatum, & in reliquas mundi plagas derivatum: etenim Ordo *Cluniacensis* à Cluniaco, *Cisterciensi* à Cistercio, *Carthusiensium* à Carthusio, & ordo *Hospitaliorum* ab hospitali Hierosolymæ fundato, nomenclaturam suam mutuarunt; Cum ergo sacra hæc Religio Carmelitana nuncupetur, manifestum

festum est hanc appellationem non aliunde ei conuenire, nisi quia in monte *Carmelo* habuit initium & ortum suum, & ab illo in reliquas partes fuit deriuata. Deinde auctores, qui *Albertum* Patriarcham Hierosolymitam, primum Carmeliticum Ordinis fundatorem esse volunt, ipsimet fatentur *Albertum* tantum Ordinem iam probè labentem, sua Regula crexisse; qui vero ab *Aymerico* Ordinis primordium computant ipsi etiam liberè concedunt *Aymericum* tempore *Alexandri III.* Carmelitas per *Carmeli* saltus dispersos in vnum congregasse, ad commodioremq; viuendi formam redeuisse; qui verò à *Ioanne Hierosolymitano* circa annum Domini 400. Regulam accepisse docent, ipsi quoque admittunt, *Ioannem Hierosolymitanum*, antequam Regulam Carmelitis traderet, eorum conuersationem institutumq; fuisse amplexatum. Alij tandem, qui Carmeliticum Ordinis initia ad Apostolorum tempora referunt, nullum certum auctorem designant, neque explicant, quando & quomodo id contigerit.

Ad hæc si *B. Virgo* reuelauit *S. Petro Thoma*, vt *In vita S. Petr. Thomæ.* in eius vita legitur *Ordinem Fratrum de monte Carmelo duraturum vsque in diem iudicij*; manifestum est, hoc non posse verificari de alia Religione, quam de ea, quæ nunc nuncupatur, *S. Mariæ de monte Carmelo*. Accedit, quod extat Apostolicæ sedis decretum cum Cardinalium consilio à *Sixto V. Apost. Decret. Sixt. V.* editum, in quo cautum est, vt Carmelitarum Religio, *ELIAM, & ELISÆVM*, sui instituti Patronos colat, & in eorum memoriam dies festos celebret, & propria eorum officia recitet; inter alia autem, quæ in *Elia* festiuitate & officio, per sedem Apostolicam approbato decantantur ille insonat hymnus,

*Hic sacri est ductor, columen, decusque
Ordinis nostri, superisque gratus;
O Pater salue placidusque tuos
Excipe Alumnos.*

V

Fit

Fit etiam de eodem *Elia* in toto Ordine Carmelitarum commemoratio, quæ soli Patrono, ac Ordinis Auctori debetur; de ipso præterea Missæ sacrificium tanquam patrono celebratur; quis autem nisi temerè dicat Pontificem errare in approbando pro patrono, & Fundatore alicuius Religionis, qui reuera nec Fundator, nec Patronus vquam extitit. Certè vniuersa nostra Hispania, non alio grauiori innixa fundamento, proficitur Apostolum *Iacobum* terram eius calcasse, quam quos Romani Pontifices speciali officio, in quo aduentu eius in Hispaniam mentio fit, illum colendi facultatem Hispanis præbet. Atque hinc est quod *Molanus* in suo Martyrologio die 17. Iulij, quod ex alijs Martyrologijs concinnauit, hæc verba scripserit: *In Arabia raptus sancti ELIÆ Propheta Domini, & Carmelitana Religionis PATRIARCHÆ, qui tantam gratiam inuenit coram Domino, ut verbis clauderet, & aperiret Calum.* Nec quidquam refert dicere nonnulla ex his non in alia auctoritate fundari, quam in testimonio ipsorum Carmelitarum; nam certè 14. quæst. 2. cap. super prudent. habetur monachos posse testificari in causa sui monasterij, cuius rationem reddens textus, ait: *Quia illi potissimum in testes sunt assumendi, qui eadem negotia tractauerunt.* Maxime quod cum de hac antiquitate sit immemorialis traditio in tota Carmelitarum Religione prudenter standum est tali traditioni, vt ratio ipsa præscribit; nam si cum quis possidet rem aliquam, bona dumtaxat fide per triennium, perpetuo gaudet præsidio, vt habetur 16. quæst. 6. cap. prescriptionum, multo rationabilius Religio habens traditionem à prædecessoribus suis permultos annos de antiquitate fundationis illius præsidio talis antiquitatis debet gaudere.

Consultò missa facio omnia, quæ in probationem eiusdem veritatis adducere potuissim ex

Molanus.

Cap. sup. prudent.

Cap. prescript.

Ioanne XLIV. Patriarch. Hierosol. libr. de institut.
 monach. cap. 28. sufficiat referre hunc eius titulum:
Monachi Carmelita Christiani eiusdem Religionis
sunt, cum monachis in veteri lege ab ELIA in CAR-
MELO institutis. Atque ex his omnibus colligo falsò
 nonnullos recentiores Carmelitici Ordinis anti-
 quitatem oppugnantes, afferuisse *Aymericum Pa-*
triarcham Antiochenum fuisse primum eius Fun-
datorem, & Institutorem, cum tamen reuera non
fuerit, nisi quidam Reformator, & Restitutor, ut
 his verbis dixit Onuphrius Panuinus in *Chronico* *Onuph.*
Ecclesiastico circa annum 1141. Ordo Carmelitarum *Panuin.*
restitutus, & reformatus ab Aymerico Malofayda
Patriarch. Antioch. & sedis Apostolica Legato. Non
 solum autem Onuphrius, sed & alij etiam graues
 Doctores id ipsum tradidère, hi sunt, Polydorus *Polydorus*
Verg. de inuent. rerum lib. 7. c. 3. Sabellicus libr. 6. Verg.
Eneade 9. Genebrardus libr. 4. sua chron. circa *Sabell.*
 annum 1180. Guilielmus Episcopus Tyri, in conti- *Genebrar.*
 nuatione belli sacri *lib. 5. cap. 2, Author Theatri vi-* *Guilielm.*
tae humanae volum. 21. libr. 3. fol. 1141. Paulus Mo- *Episc.*
rigia de origine Religionum lib. 1. cap. 30. Ferdi- *Author*
nandus à Castello 1. part. lib. 2. c. 65. Sed extat anti- *Theat. vi-*
quius, & solidius huius veritatis fundamentum ex *ta huma.*
D. Cyrillo desumptum in epist. ad Abbatem Ioachim, Paul.
 ubi ait: *Erat autem in diebus illis Patriarcha An-* *Morigia.*
tiochenus, & in terra sancta Apostolica sedis Legatus, Ferdinan- *Ferdinan.*
vir quidam amabilis Deo, & hominibus, nomine de Castell.
Aymericus Malofayda, natione Gallus, Lemouicen- *D. Cyril.*
sis, de villa appellata Salarumiacum, qui praedictorum
antecessorum nostrorum Eremitarum Fratrum Bea-
tae MARIAE de monte Carmelo, laudabilem con-
uersationem attendens, eos multum specialiter suo
tempore in Domino enutriuit: intelligens autem,
quosdam eorum, qui ex Occidente superuenerant,
spretis Seniorum monitis, non rectè ambulare ad ve-
ritatem religiosa vitæ Eremitica, in praedicto Ioannis
libro descripta, & perpendens, hoc ideo maximè con-
 V 2 *tingere.*

D. Bern.

tingere, quia Græcas litteras ignorantes, nesciebant
codicem illum legere, fecit librum illum de Græco
Latinum transferri. Hæc D. Cyrillus. Audiant ergo
quibus Carmelitici Ordinis mira antiquitas exoli
est: audiant: inquam, velint, nolint D. Bernardus
in Epistola ad Fratres de monte Dei, ubi ait: *Quo-*
dam esse, qui cum manifestum lumen veritatis obui-
bilare non queunt, de solo nouitatis nomine cauilan-
tur, veteres ipsi, & in veteri mente nescientes nouum
meditari, vitres veteres, non capientes vinum nouum
& paucis interiectis. Sileant ergo, qui in tenebra-
rum iudicantes, vos arguant nouitatis ex abundantia
mala voluntatis, potius arguenda vetustatis, & no-
uitatis.

CAPVT VI.

*Refutatur Illustrissimi Cardinalis Baronij assertio
de
eternitas, quasi prima fundamenta monastici in-*
stituti, Magno Antonio Ægyptio
adscribentis.

BARON.

Sextò non possum prætermittere, quæ adue-
sus Carmelitarum antiquitatem Illustrissimus
Card. Baronius, insignis huius temporis Hi-
storiographus tradit. Etenim ille in suis Annalibus
ad annum 328. primas monachatus tribuendas esse
arbitratur magno Antonio, tanquam primo cenob-
iticæ vitæ institutori: quod sanè si verum esset, ne-
vtriquam Religio Carmelitana tantam sibi antiqui-
tatem arrogare posset, vt ab *Elia* illam ducere præ-
sumat, reuera tamen antiquorum Doctorum con-
tentia contrarium fert, quos supra retuli, dum alle-
runt, *Eliam* non tantum monachum fuisse, sed &
diuino inspirante spiritu, ad eò firma iecisse vitæ
istius monasticæ fundamenta, vt nulla vnquam
temporis iniuria interciderit, sed in Carmelitis
eius gratiæ & loci hæredibus, Deo conseruante,
vsque in præsentem diem sit continuata, præterim
tamea

NOTA.